

Sygn. akt III AUa 913/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 marca 2022 r. w L.

sprawy D. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o rekompensatę z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 16 września 2021 r. sygn. akt VIII U 2790/20

I. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;

II. zasądza od D. G. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanej niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Krzysztof Szewczak

Sygn. akt III AUa 913/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 października 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał D. G. (1) emeryturę od dnia osiągnięcia przez ubezpieczoną wieku emerytalnego i jednocześnie odmówił wnioskodawczyni przyznania tego świadczenia z rekompensatą z uwagi na nieudowodnienie 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W odwołaniu od tej decyzji D. G. (1) wniosła o jej zmianę i przyznanie prawa do rekompensaty po zaliczeniu do uprawnień jako pracy w szczególnych warunkach okresów pracy w (...) S.A., na stanowisku zdobnika szkła przy produkcji wyrobów ze szkła oraz w (...) spółce jawnej, na stanowisku transportowej, przy układaniu wyrobów szklanych w komorowych piecach odprężalniczych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy domagał się jego oddalenia argumentując jak w decyzji.

Wyrokiem z dnia 16 września 2021 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił D. G. (1) prawo do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach (pkt I) i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz D. G. (1) kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

D. G. (1) urodzona w dniu (...), w dniu 15 września 2020 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przyznanie prawa do emerytury z rekompensatą. Zaskarżoną decyzją organ rentowy przyznał ubezpieczonej emeryturę od dnia(...), odmawiając przyznania rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych, ponieważ wnioskodawczyni nie udowodniła okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od dnia 1 września 1975 r. do dnia 30 czerwca 1978 r. D. G. (1) była uczniem praktycznej nauki zawodu w (...) w L.. Po ukończeniu szkoły, od dnia 18 września 1978 r. wnioskodawczyni została zatrudniona w (...) w L. w pełnym wymiarze czasu pracy, do dnia 17 grudnia 1978 r. na stanowisku stażysty – zdobnika szkła i następnie od dnia 18 grudnia 1978 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku zdobnika szkła na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

Wnioskodawczyni pracowała przy zdobieniu szkła w systemie dwuzmianowym, w ośmioosobowym zespole, pod nadzorem majstra. Zdobnicy szkła otrzymywali gotowe wyroby ze szkła ołowiowego – kryształowego, najczęściej wazony kryształowe, które żłobili za pomocą szlifierki wyposażonej w odpowiednią tarczę roboczą, a po zmianie tarczy wyglądali żłobienia w szkłe. Praca ta była wykonywana w intensywnym hałasie, w wymuszonej pozycji z uwagi na konieczność poddawania przedmiotu obróbce pod różnymi kątami. Następnie wykonywano, generujące zapylenie, polerowanie naczyń za pomocą tarczy filcowej z wykorzystaniem środka polerskiego. Zdobnicy pracowali w fartuchach gumowych i drewniakach, bez rękawic. W trakcie zatrudnienia wnioskodawczyni nie była delegowana do wykonywania innych czynności. W okresie od dnia 7 czerwca 1991 r. do 6 czerwca 1994 r. ubezpieczona korzystała z urlopu wychowawczego. Do pracy na stanowisko zdobnika szkła powróciła z dniem 7 czerwca 1994 r. i pracowała na nim do dnia 31 marca 1996 r.

Sąd I instancji ustalił, że w okresie od 5 stycznia 2009 r. do 31 lipca 2009 r. wnioskodawczyni była zatrudniona w (...) spółce jawnej w L. jako transportowa przy układaniu wyrobów szklanych w komorowych piecach odprężalniczych. Na zajmowanym stanowisku obierała z taśmy gorące wkłady termosowe, które umieszczała w piecu tzw. odprężarce. Praca była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy, bez przestojów, na trzy zmiany.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony przez Sąd Okręgowy na podstawie wiarygodnych zeznań wnioskodawczyni, świadków E. B. i G. R. oraz dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych i aktach rentowych ubezpieczonej w szczególności świadectw pracy, podania o urlop wychowawczy i angaży.

Sąd Okręgowy obdarzył wiarą zeznania świadków zatrudnionych z wnioskodawczynią w tych samych działach zakładów pracy, uznając je za logiczne, wzajemnie się uzupełniające oraz znajdujące potwierdzenie w zeznaniach wnioskodawczyni oraz dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach, sporządzonych w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Powołując się na treść art. 2 ust. 5, art. 21 i art. 23 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. 2018 r., poz.1924) i art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018r., poz.1270), Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na wykonywanie przez ubezpieczoną, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przez okres ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wskazanej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawczyni wykonywała taką pracę w okresach od dnia 18 września 1978 r. do dnia 5 czerwca 1991

r., od dnia 7 czerwca 1994 r. do 31 marca 1996 r. - przez 14 lat, 6 miesięcy i 5 dni ujętą w wykazie A, Dziale XIII, poz. 12 „Maszynowe i ręczne zdobienie szkła” i w Wykazie A, Dziale XIV, poz. 20 „Prace przy produkcji drobnych wyrobów ze szkła”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1983 r. oraz od dnia 5 stycznia 2009 r. do 31 lipca 2009 r. przez 6 miesięcy i 27 dni na stanowisku transportowej, przy układaniu wyrobów szklanych w komorowych piecach odprężalniczych na stanowisku układacza wyrobów szklanych w komorowych lub tunelowych piecach odprężalniczych, wymienionym w wykazie A, dziale XIII „W zespołach formujących szkło”, pod pozycją 4 „Układanie wyrobów szklanych w komorowych piecach odprężalniczych”.

Tym samym Sąd I instancji uznał, że D. G. (2) spełniła warunki konieczne do przyznania prawa do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych. Z tych względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. w pkt I orzeczenia zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił D. G. (1) prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, orzekając w pkt II wyroku o kosztach procesu na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 tekst jedn. ze zm.).

Apelację od tego wyroku wywiódł organ rentowy, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając:

- 1) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 2 pkt 5 w zw. art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż wnioskodawczyni mimo nieposiadania 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zwanej dalej „ustawą emerytalną”, ma prawo do rekompensaty;
- 2) naruszenie prawa procesowego przez przekroczenie wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów;
- 3) sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez uznanie, że wnioskodawczyni spełniła wszystkie warunki wymagane do przyznania emerytury, w tym ponad 15 letni okres pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach.

Wskazując na powyższe apelant wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że zgodnie z przepisami ustawy o emeryturach pomostowych spełnienie warunku 15 - letniego stażu pracy w warunkach szczególnych bada się na dzień 1 stycznia 2009 r. Zatem sąd bezzasadnie zaliczył zatrudnienie skarżącej od dnia 5 stycznia 2009 r. do dnia 31 lipca 2009 r. do pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy ponadto, ustalając ubezpieczonej staż pracy w warunkach szczególnych, wbrew stanowisku Sądu Najwyższego zajętem w uchwale Sądu Najwyższego - Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 października 2020 r. III UZP 3/20, nie wyłączył z tego stażu okresów zwolnień lekarskich. Po ich wyłączeniu staż pracy odwołującej się w warunkach szczególnych wynosi 14 lat, 3 miesiące i 28 dni.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Ustalenia Sądu I instancji odnośnie uznania okresów wykonywania przez wnioskodawczynię pracy w warunkach szczególnych podczas zatrudnienia w (...) w L. oraz w (...) spółce jawnej w L. i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03, LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03, LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09, LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09, LEX nr 602700).

Za chybiony należy więc uznać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który wyraża zasadę, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Określone w tym przepisie granice swobodnej oceny dowodów może naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 listopada 1999 r., I PKN 361/99 Legalis nr 47200; z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1446/00, LEX nr 55167). Ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania przyjętych wniosków z zebrany materiałem dowodowym, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd. Nie jest wystarczająca sama polemika wyprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; z dnia 20 stycznia 2005 r., I UK 137/04, Legalis nr 104938).

Przeprowadzoną przez Sąd I instancji ocenę dowodów należy uznać za prawidłową, w pełni odpowiadającą kryteriom określonym w art. 233 § 1 k.p.c.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego organ rentowy nie wykazał, że Sąd I instancji przy dokonywaniu powołanych wyżej ustaleń przekroczył granice swobodnej oceny dowodów określone dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c., w szczególności nie wykazał, żeby wnioski wyprowadzone przez ten Sąd ze zgromadzonego w sprawie niniejszej materiału dowodowego sprzeciwiały się zasadom logicznego rozumowania czy doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że okres wykonywania przez wnioskodawczynię pracy polegającej na żłobieniu za pomocą szlifierki gotowych wyrobów ze szkła ołowiowego – kryształowego oraz wygładzaniu żłobień na szkle w (...) w L. oraz pracy przy układaniu wyrobów szklanych w komorowych piecach odprężalniczych, na stanowisku transportowej w (...) spółce jawnej w L., podlega zaliczeniu jako praca w szczególnych warunkach. Sąd Okręgowy, prawidłowo ustalił, w oparciu o zeznania świadków przesłuchanych w sprawie i zeznania wnioskodawczyni oraz zgromadzone w aktach rentowych i osobowych dokumenty, że ubezpieczona wykonywała wówczas prace wskazane w wykazie A, Dziale XIII, poz. 12 „Maszynowe i ręczne zdobienie szkła” i w Wykazie A, Dziale XIV, poz. 20 „Prace przy produkcji drobnych wyrobów ze szkła” oraz w wykazie A, dziale XIII „W zespołach formujących szkło”, pod pozycją 4 „Układanie wyrobów szklanych w komorowych piecach odprężalniczych”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1983 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego za trafny należy uznać podnoszony przez apelanta zarzut naruszenia art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

Art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1924, tekst jedn.) stanowi, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 21 ust. 2 ustawy). Jednocześnie z definicji ustawowej rekompensaty wskazanej w art. 2 pkt 5 wynika, że rekompensata jest odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Świadczenie może zostać przyznane ubezpieczonym, którzy nie mogą nabyć prawa do emerytury pomostowej i którzy równocześnie utracili możliwość nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, bowiem nie spełnili łącznie wyżej określonych warunków przewidzianych w art. 32, art. 46 lub art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Celem przepisu art. 2 pkt 5 jest przyznanie odszkodowania za rzeczywistą utratę określonych uprawnień, co oznacza, że musi on dotyczyć tylko tych ubezpieczonych, którzy ze względu na niespełnienie choćby jednego ustawowego warunku (wieku,

ogólnego stażu emerytalnego) nie mogli skorzystać z dotychczasowych regulacji i nabyć prawa do emerytury w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny, a także nie mogą skorzystać z regulacji nowych, przewidzianych ustawą o emeryturach pomostowych. Dodatkowo regulacja art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych stanowiącego w ust. 1, że pozytywną przesłanką nabycia prawa do rekompensaty, jest legitymowanie się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jednocześnie w ust. 2 tego artykułu wymienia przesłankę negatywną, stanowiąc, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Łączne odczytanie art. 2 pkt 5 oraz art. 21 ust. 2 ustawy prowadzi więc do wniosku, że w drugim z wymienionych przepisów nie chodzi o nabycie prawa do jakiegokolwiek emerytury, ale do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na jednej z podstaw przewidzianych w ustawie emerytalno-rentowej. Niemożność wcześniejszego skorzystania z uprawnień emerytalnych na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów stanowi bowiem szkodę, którą rekompensata ma naprawić przez przyznanie odpowiedniego dodatku do kapitału początkowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2019 r., III UK 119/18, Legalis nr 1935445; z dnia 16 maja 2018 r., III UK 88/17, Legalis nr 1823934).

Za chybiony należy uznać więc podnoszony przez apelanta zarzut bezzasadnego zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia skarżącej od dnia 5 stycznia 2009 r. do dnia 31 lipca 2009 r. W ocenie organu rentowego okresy pracy przypadające po dniu 1 stycznia 2009 r. nie mogą zostać zaliczone do pracy w szczególnych warunkach z uwagi na treść art. 21 o emeryturach pomostowych. Zarzut ten jest bezzasadny. Rekompensata, jak wskazano powyżej formą odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów obowiązujących przed 2009 r., dla osób które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Jedynym warunkiem nabycia prawa było wykazanie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Należy jednocześnie zauważyć, że staż ten nie musiał być osiągnięty przed dniem 1 stycznia 2009 r., co wynika z formuły wyliczenia rekompensaty uwzględniającej relację stażu tej pracy, przed dniem 1 stycznia 2009 r., do wymaganego 15 - letniego okresu.

Jednocześnie, mimo prawidłowego ustalenia, że podczas zatrudnienia w (...) w L. oraz w (...) spółce jawnej w L. wnioskodawczyni pracowała stale i pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach, Sąd Okręgowy niewłaściwie przyjął, że okresy te wynoszą łącznie 15 lat, 1 miesiąc i 3 dni, bowiem składają się na nie okresy pracy od dnia 18 września 1978 r. do dnia 5 czerwca 1991 r. i od dnia 7 czerwca 1994 r. do 31 marca 1996 r. (w wymiarze 14 lat, 6 miesięcy i 5 dni) wraz z okresem od dnia 5 stycznia 2009 r. do 31 lipca 2009 r. (w wymiarze 6 miesięcy i 27 dni).

Podczas zatrudnienia w (...) w L., jak wynika ze świadectwa pracy wnioskodawczyni z dnia 29 października 2001 r. oraz karty przebiegu zatrudnienia, ubezpieczona korzystała ze zwolnień lekarskich w okresach: od dnia 29 września 1994 r. do dnia 7 października 1994 r. (przez 9 dni), od dnia 21 lutego 1995 r. do dnia 3 marca 1995 r. (przez 11 dni), od dnia 30 października 1995 r. do dnia 4 listopada 1995 r. (przez 6 dni), od dnia 15 grudnia 1995 r. do dnia 20 grudnia 1995 r. (przez 6 dni), od dnia 16 lutego 1996 r. do dnia 31 marca 1996 r. (przez 14 dni), od dnia 1 kwietnia 1996 r. do dnia 31 marca 1996 r. (przez 14 dni). Łącznie okres pobierania zasiłków chorobowych wyniósł 60 dni.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2020 r. (III UZP 3/20, Legalis nr 2492208) przy ustalaniu okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, warunkującego prawo do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1924), nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 53 ze zm.). Należy mieć bowiem na względzie, że art. 21 ust. 1 ustawy pomostowej, który wszedł w życie w dniu 1 stycznia 2009 r., odwołuje się do ustawy emerytalnej, w wersji obowiązującej w tym dniu, czyli również do art. 32 ust. 1a. Stąd wniosek, że warunek posiadania „okresu pracy” z art. 21 ust. 1 ustawy powinien być więc oceniany w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej, a zatem z pominięciem okresów niewykonywania pracy o których mowa w art. 32 ust. 1a.

Okresy korzystania przez ubezpieczoną z urlopu wychowawczego od dnia 7 czerwca 1991 r. do dnia 6 czerwca 1994 r. (3 lata) oraz okres pobierania zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia od dnia 1 kwietnia 1996 r. do dnia 18 lipca 1996 r. (3 miesiące i 11 dni) właściwie nie zostały zaliczone przez Sąd Okręgowy do uprawnień jako okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r., I UK 6/14, Legalis nr 1062200; z dnia 23 kwietnia 2013 r. I UK 561/12, Legalis nr 684139; z dnia 6 czerwca 2006 r., I UK 338/05 Legalis nr 178483).

Podsumowując należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji nieprawidłowo uznał, iż wynoszący łącznie 60 dni okres pobierania przez wnioskodawczynię zasiłków chorobowych podczas zatrudnienia w (...) w L., po powrocie z urlopu wychowawczego w dniu 7 czerwca 1994 r., podlega zaliczeniu do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Po jego wyłączeniu, wbrew ustaleniom Sądu Okręgowego wnioskodawczyni nie legitymuje się piętnastoletnim okresem wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Trafność zarzutu apelacji odnośnie naruszenia przepisu prawa materialnego tj. art. 21 ust. 1 powołanej ustawy o emeryturach pomostowych, sprawiła, że zawarty w niej wniosek zasługiwał na uwzględnienie. Zaskarżony wyrok podlegał więc zmianie poprzez oddalenie odwołania.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt I wyroku. O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹, i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 265).